

Sygn. akt III PK 37/18

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko A. J. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą [...] S. w G.
o zaległe wynagrodzenie i inne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 23
stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 23 listopada 2017 r., sygn. akt IV Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 listopada 2017 r., sygn. akt IV Pa [...] Sąd Okręgowy w S. oddalił apelację pozwanej A. J. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą [...] S. w G. od wyroku Sądu Rejonowego w S. z 10 lutego 2017 r., sygn. akt IV P [...], w którym to Sąd pierwszej instancji zasądził od pozwanej na rzecz powoda J. K. następujące kwoty: 1.078,70 zł tytułem zaległego wynagrodzenia za pracę; 22.672,31 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych; 1.140 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę z ustawowymi odsetkami od 10 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty; 4.781,76 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy z ustawowymi odsetkami od 21 listopada 2015 r. do dnia zapłaty. W pozostałej części powództwo zostało oddalone. Sąd ten nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - kasa Sądu Rejonowego w S. 1.291,29 zł tytułem zwrotu kosztów

postępowania oraz wyrokowi nadał rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości 440 zł.

W pozwie z 21 listopada 2015 r. powód J. K. domagał się zasądzenia: 2.660 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od 1 czerwca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. z ustawowymi odsetkami; 12.693,60 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie do 2 lipca 2012 r. do 16 września 2015 r. z ustawowymi odsetkami; 18.060 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w niedziele i święta w okresie do 2 lipca 2012 r. do 16 września 2015 r. z ustawowymi odsetkami; 1.140 zł tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę przez pozwaną z naruszeniem przepisów o wypowiedaniu umów o pracę z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty; 1.248 zł tytułem zapłaty za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w okresie od 2 lipca 2012 r. do 16 września 2015 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu; nakazania pozwanej wydania sprostowanego świadectwa pracy w ten sposób, aby zamiast zapisu, że rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z powodu likwidacji zakładu pracy zostało napisane, że umowa o pracę uległa rozwiązaniu za wypowiedzeniem jej przez pracodawcę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upływa 31 grudnia 2015 r. oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych. Powód wskazał, że 1 lipca 2012 r. został zatrudniony na umowę o pracę na czas nieokreślony w firmie S. [...] w G. na stanowisku sprzedawcy na 1/4 etatu z miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 280 zł. Dzienna norma czasu pracy wynosiła 2 godziny, a tygodniowa - 10 godzin. Pracował nieprzerwanie od 2 lipca 2012 r. do 16 września 2015 r. Od początku wypłaty wynagrodzenia nie były realizowane terminowo. Powód pracował też w godzinach nadliczbowych, niedziele i święta, lecz nie otrzymał z tego tytułu żadnego wynagrodzenia, ani czasu wolnego. 9 lipca 2015 r. C. J. zmarł. Po jego śmierci powód dalej pracował w takim samym czasie jak poprzednio aż do 16 września 2015 r. Tego dnia otrzymał świadectwo pracy, w którym wskazano, że nie jest już zatrudniony od 9 lipca 2015 r. Przed tą datą powód nie otrzymał wypowiedzenia, ani rozwiązania umowy o pracę. Powód uważa, że z racji ponad trzyletniego okresu zatrudnienia na umowę o pracę na czas nieokreślony od daty 16 września 2015 r. należy liczyć trzymiesięczny okres wypowiedzenia, który

upływałyby 31 grudnia 2015 r. S., na której pracował powód, nie została zlikwidowana. Następczyni prawna C. J. jego żona A. J. zapewniała go, żeby pracował jak dotychczas, a ona musi tylko załatwić formalności związane z nabyciem spadku.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanej wniosł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu wedle norm prawem przepisanych.

Wyrok Sądu Apelacyjnego oddalający apelację został w całości zaskarżony skargą kasacyjną przez pozwaną.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała oczywistą zasadność skargi.

W uzasadnieniu wniosku wskazano, że przede wszystkim Sąd drugiej instancji w sposób oczywiście sprzeczny z prawem nie odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia do przeprowadzonego bezpośrednio przez siebie dowodu w postaci zeznań powoda. Skarżąca podniosła, że jeden z zarzutów apelacyjnych wskazywał na uchybienie art. 212 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. polegające na poczynieniu ustaleń faktycznych sprawy w oparciu o wyjaśnienia złożone przez powoda w trybie informacyjnego przesłuchania stron. Pomijając kwestię słuszności i prawidłowości dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z zeznań powoda w trybie art. 299 k.p.c. Sąd drugiej instancji zobowiązany był w myśl art. 328 § 2 k.p.c. do analizy i oceny tegoż dowodu. Jednakże wbrew treści tegoż przepisu nie odniósł się do przedmiotowego dowodu.

Ponadto, pomimo utrwalonej linii orzeczniczej, Sąd Okręgowy pozostał bierny wobec uchybienia Sądu pierwszej instancji polegającego na braku wezwania na rozprawę biegłej z zakresu księgowości celem ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie. Istotnym jest, że pełnomocnik pozwanej kwestionował wydaną przez nią opinię w całości i wystąpił z wnioskiem o wezwanie biegłej na rozprawę wobec sporządzenia przez nią opinii w sposób niezgodny z postanowieniem Sądu o dopuszczeniu tego dowodu.

Powód nie składał odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu

Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przesłanki przedsądu. Zarzuty, mające świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej mają jedynie charakter polemiki ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji, w dodatku opierają się na fałszywych twierdzeniach, nie mających potwierdzenia w stanie faktycznym sprawy. Wskazać należy, że Sąd Okręgowy, wbrew twierdzeniom pełnomocnika skarżącej, odniósł się bezpośrednio do przeprowadzonego przez siebie dowodu z przesłuchania powoda w charakterze strony. Nie tylko wskazał on w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, na treść zeznań powoda złożonych w trakcie postępowania apelacyjnego, ale również ocenił, że złożone przez powoda zeznania potwierdzają wcześniejsze ustalenia Sądu Rejonowego, a zatem Sąd drugiej instancji zajął stanowisko w przedmiocie tego dowodu.

Jeżeli chodzi natomiast o zarzut pominięcia wniosku o wezwanie biegłej z zakresu rachunkowości na rozprawę, to Sąd drugiej instancji odniósł się do tego zarzutu apelacyjnego i uznał go za nieuzasadniony, choćby z tego względu, że pełnomocnik strony pozwanej takiego wniosku nie składał, ograniczając się jedynie do stwierdzenia, że kwestionuje opinię biegłej w całości, jednak bez wskazania zarzutów, jakie stawia tejsze opinii oraz bez wskazania jakichkolwiek pytań, jakie strona chciałaby zadać biegłej, w takiej sytuacji również ten zarzut należało uznać za nieuzasadniony.

Reasumując, skarżąca nie wykazała, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazano, aby Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia prawa materialnego albo procesowego, które doprowadziłyby do wydania oczywiście błędnego i niesprawiedliwego wyroku.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.